

Учете се, мои птички,
пишете, четете,
и своитѣ малки глави
съ разумъ напълнете!

Днеска умътъ и разумътъ
свѣта управляватъ,
а думитѣ „дано“, „ако“
гладни лѣгатъ, ставатъ.

Науката напредъ крачи,
па раздава злато, —
и говори: „Умното ще
да бжде богато!“

Учете се, мои птички,
питайте се дружно,
и Богъ ще ви даде всичко
щото ви е нужно!

Преминуватъ годинкитѣ,
старото бѣлѣе,
а младото расте, цѣфти,
за да остарѣе.

Балканътъ е пакъ хубавецъ:
шума зеленѣе,
а пиленце славейченце
сладка пѣсенъ пѣе.

Стопили се снѣговетѣ,
тревитѣ израсли,
припкатъ, скачатъ агънцата
овце се напасли...

Преминуватъ годинкитѣ,
старото бѣлѣе,
а младото расте, цѣфти,
за да остарѣе.

Любенъ Каравеловъ

ДѢДО ЛИБЕНЪ И ХАДЖИ ГЕНЧО

Като видѣ, че Хаджи Генчо
се разсърди не на шега, дѣдо
Либенъ потърча следъ него и
извика, колкото може:

— Хаджи, ей Хаджи, знаешъ
ли ти, че Господъ се сърди,
когато се каратъ божиитѣ люде?
Ти самъ хиляди пѣти си ми го-
ворилъ за божиитѣ работи, а
сега се сърдишъ като арнау-
тинъ! Върни се, Хаджи, върни се!

Но Хаджи Генчо е твърдо-
главъ и не иска да слуша ни
молби, ни заплашвания.

— Защо отиде, та се скара
съ Хаджи Генча? — пита баба

Либеница дѣда Либена и клати
глава на кавга. — Ти ще на-
карашъ Хаджи Генча да даде
момичето си другиму, а наши-
ятъ синъ ще остане нежененъ.
Видишъ ли сега, какво си на-
правилъ? Припкай по-скоро и
помири се съ човѣка, припкай!...
И баба Либеница бързо пода-
ва на дѣда Либена шапката и
тоягата.

Дѣдо Либенъ излиза на ули-
цата и захваща да си мисли:
„Какъ сега да се помиря съ
Хаджи Генча? А трѣбва да се
помиря... Момичето му е добро